

LENA KIEFER

WEST
WELL

CHLADNÝ ŽÁR LÁSKY

ROMÁN

WEST WELL

CHLADNÝ ŽÁR LÁSKY

© 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Rudolf Řežábek, 2025

Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5740-4 (pdf)

LENA KIEFER

WEST WELL

CHLADNÝ ŽÁR LÁSKY

přeložil Rudolf Řežábek

*Pro Simone,
jsi moje hrdinka.*

Playlist

<i>Westwell Theme</i>	Technokrates
<i>I Don't Pray</i>	AVEC
<i>Breathe Easy</i>	Blue
<i>I Guess I'm in Love</i>	Clinton Kane
<i>You Are the Reason (Duet Version)</i>	Calum Scott, Leona Lewis
<i>Out of the Woods</i>	Taylor Swift
<i>Lost Without You</i>	Freya Ridings
<i>Shape of My Heart</i>	Backstreet Boys
<i>Warm</i>	Moncrieff
<i>Cry on Me</i>	Ella Henderson, Mikky Ekko
<i>Half a Heart</i>	One Direction
<i>Walk with Me</i>	Måns Zelmerlöw, Dotter
<i>Crazy What Love Can Do (Acoustic)</i>	David Guetta, Becky Hill, Ella Henderson
<i>Little by Little</i>	Oasis
<i>Lay Me Down</i>	Sam Smith
<i>Closer</i>	Kings of Leon
<i>Brave</i>	Ella Henderson
<i>11:11</i>	Ben Barnes
<i>Wonderland</i>	Taylor Swift
<i>Where It All Begins</i>	Summer Kennedy

Tak prudká vášeň mívá prudký konec
a stravuje se jako střelný prach
v polibku s ohněm, na vrcholu.

William Shakespeare
Romeo a Julie

(Překlad: E. A. Saudek)

1

Helena

„Tísňová linka, haló?“ Hlas zněl klidně, téměř netečně. Úplně jinak, než jsem se cítila já.

„Haló, tady... tady je Helena Westonová,“ podařilo se mi ze sebe dostat. Ruce se mi tak třásly, až jsem sotva udržela mobil. „Potřebuju okamžitě poslat sanitku k Emiliovi do West Village.“

„Uklidněte se, slečno. Co se stalo?“

„Můj přítel, on... nutně potřebuje pomoc.“ Tím jsem si byla jistá, i když jsem netušila, co přesně se stalo. Jeho hlas, tu intonaci, tak jsem Jesse ještě nikdy neslyšela.

„Slečno, musíte mi říct, co se stalo, jinak vám nemůžu pomoci.“

„Nevím, co se stalo, zatraceně!“ neudržela jsem se. Uvědomovala jsem si, že takové chování mi teď nepomůže, ale strach mi bránil rozumně uvažovat.

Osoba na druhém konci se zhluboka nadechla. „Co je s ním? Je při vědomí, dýchá, jsou na něm patrná nějaká zranění?“

„Nejsem s ním, on mi telefonoval, vyslovil moje jméno, ale velmi slabě, jako by... jako by umíral. Můžete tam někoho poslat? Prosím!“ Po tvářích mi stékaly slzy a zoufale jsem

těkala očima po ulici. Stála jsem před Jessovým domem – jak daleko to bylo odtud do restaurace, o které se zmínil?

„Dobře, pošlu sanitku,“ přišlo konečně vykoupení, ale trvalo to jen dvě vteřiny, než se ve mně znovu rozhořela panika. Co se Jessovi stalo? A dojede tam sanitka dostatečně rychle, aby ho zachránila?

Než jsem zavěsila, zopakovala jsem své jméno i název restaurace a vzápětí jsem se už rozhlížela po taxíku. Žádný tu však široko daleko nebyl. Jak je možné, že v tomhle zatraceném městě, které má víc taxíků než obyvatel, není zrovna žádný k mání?

Cestovní tašku jsem měla stále u sebe. Bez váhání jsem ji hodila do křoví u vchodových dveří. Bylo mi úplně jedno, jestli ji někdo ukradne.

Rychle jsem zamířila k Sedmé ulici a doufala, že narazím na taxík. Ale i tam zela beznadějná prázdnota. Byl Štědrý den, takže tím se to asi vysvětlovalo.

Spěšně jsem na mobilu otevřela apku s mapou, dvakrát se přetukla, protože se mi třáslы prsty, a tiše zaklela. Pak jsem zadala Emiliovu restauraci a vydala se tam pěšky. Bylo to kilometr a půl a podle trasy v telefonu to mělo trvat dvacet pět minut.

Musím to zvládnout rychleji.

Začala jsem utíkat, a když jsem přebíhala silnici, hlavou mi probleskly ty nejděsivější scénáře: Jesse někdo srazil autem a nechal ho tam zraněného ležet. Někdo ho zmlátil. Nebo napadl nožem. Neslyšela jsem od něho nic víc než svou předzívku, vyslovenou strašně skomírajícím hlasem, jako by ho opustila všechna síla. A když jsem se ho znovu ptala, prosila ho, *křičela* na něj, aby mi řekl, co se stalo, nedostala jsem žádnou odpověď. I když jsem nikdy předtím nemluvila s umírajícím člověkem, byla jsem si jistá, že to právě tak znělo. A pak se rozhovor prostě vytratil. Oddělil mě od něj prostý melodický zvuk. Konec.

Spěchala jsem kolem bistra, kde venku sedělo několik kuřáků. Do dvou z nich jsem nedopatřením vrazila a zamumlala omluvu. V hlavě jsem měla jen Jesse. Těch pár vzpomínek na nás dva, večer v Bella Ciao, noc v jeho bytě, sněhovou bouři v Randy East. Celou dobu jsem se bála, že už mi osud neumožní, abych ho ještě viděla. Ale nenapadlo mě, že k tomu dojde tak strašným způsobem jako teď.

Ve spěchu jsem se zběžně podívala na mobil – měla jsem za sebou asi polovinu vzdálenosti. Už dávno mě píchalo v boku, ale to mi bylo jedno. Stihnu to? Dorazí tam včas i záchranka? *K čertu s tím.* Už jednou jsem přišla o někoho, kdo pro mě znamenal všechno na světě. Podruhé se mi to stát nesmí.

Blížila se ke mně skupinka lidí, trochu se potáceli, většina z nich vypadala, že je opilý. Zpomalila jsem a snažila se jim uhnout z cesty, ale oni mě nepustili. Naštvaně jsem jednoho z nich odstrčila stranou, silněji, než jsem měla v úmyslu, a znovu jsem se rozběhla.

Už jsem dorazila na další roh ulice a jeden z nich za mnou pořád ještě nadával. Několik set metrů jsem slyšela jen vlastní dech, kromě zvuků několika aut na silnici. Na žádné z nich jsem se neodvážila mávnout. Jako Newyorčanka jsem věděla, že mi nikdo nezastaví. A kdybych jim vstoupila do cesty, spíš by na mě zavolali policii, a to jsem nemohla riskovat. Tak jsem utíkala, teď už spíš pádila, jak nejrychleji jsem dokázala. Pořád jsem totiž doufala, že se k Jessovi dostanu včas.

Metry se čím dál víc vlekly a tělo mi hlásilo, že je na pokraji sil. Přesto jsem nezpomalila. Musela jsem to k Jessovi stihnout, i kdybych pak měla zkolabovat. Prostě jsem musela.

V kabátě jsem byla propocená jako myš, ale na konci ulice jsem konečně zahlédla vývěsku Emiliovy restaurace. Vzápětí jsem ale od ní odvrátila pohled, když jsem na rohu jedné uličky spatřila blikající světla a hlouček lidí. Prudce jsem se zastavila a strnula, protože jsem zírala na scénu, kterou

jsem dosud viděla jen v televizi. Co když to opravdu bude jako v těch krimi seriálech? Co když je Jess mrtvý?

Jedna moje část chtěla utéct, druhá mě držela na místě. Hlavou se mi míhaly vzpomínky na ráno po Valeriině smrti, každou z nich jsem cítila jako bolestivý úder, který mě ochromil.

Prosím ne. Prosím ne. Prosím ne.

„Prosím ne.“ Vlastní hlas mi v uších zněl cize, přerývaně a úpěnlivě. Nato jsem se konečně vzchopila, překonala strnulost a vykročila.

Právě když jsem se chystala přejít silnici, uslyšela jsem ohlušující houkání. Kolem mě projela sanitka, zrychlila a pokračovala někam k severu. Sledovala jsem ji pohledem a bylo mi to jasné. Nevím proč, ale věděla jsem, že v ní leží Jess. Už ho odvázejí. Nestihla jsem to.

Z hrdla se mi vydral neurčitý zvuk, napůl výkřik, napůl vzlyk, a kolena se mi chtěla podlomit, ale silou vůle jsem to nedopustila. Teď jsem se nemohla zhroutit. Jess mě potřebuje. Musela jsem se vzpamatovat a zeptat se, co se vlastně stalo. Nikdy jsem se ničeho nebála víc než této odpovědi.

„Co se to tady děje?“ oslovila jsem náhodně několik lidí stojících za policejní páskou.

„Někoho postřelili,“ odpověděla žena středního věku, která se choulila do zimní vesty. „Opravdu hrozné. Tohle bývala taková klidná čtvrť.“

„Postře– Postřelili?“ opakovala jsem bezhlasně, nechápavě, ale především bezmocně. Jesse postřelili. *Postřelili*. To slovo mi vířilo hlavou, aniž by dávalo smysl.

„Zlato, jste v pořádku?“ Žena se na mě znepokojeně po dívala.

Nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo, protože v tu chvíli někteří lidé ustoupili stranou a mně se naskytl volný výhled do uličky. Několik metrů za zábranou zapnul policista newyorské policie reflektor, který svítil na zem. Obrátil se mi

žaludek, když jsem spatřila velkou tmavou skvrnu. Byla to krev. Hodně krve. Kolik jí člověk vlastně má? Mohl Jess přežít, když jí tolik ztratil? NE! znělo v mé hlavě velmi hlasitě. Ale sanitka rychle odjela, takže snad je nějaká naděje, ne?

Jestli jsem si někdy myslela, že mi v hlavě divoce víří myšlenky, tak teď jsem věděla, že až do dneška se mi to nestalo. Jen co se mi hlavou mihla jedna otázka, už následovala další. Tělo jsem měla otupělé, všechno se ve mně vzpíralo realitě. Možná to je jenom sen. Třeba se co nevidět probudím a Jess bude se mnou, zdravý a živý.

Ale nebyl to sen – a já se neprobudila.

Kolem mě proběhl policista a já se odhodlala, zastavila ho a snažila se zachovat si zdravý rozum. „Pane, nevíte, kam toho zraněného odvezli?“

Zkoumavě si mě prohlédl. „O tom vás nesmím informovat, slečno.“

„Prosím, řekněte mi to!“ zvolala jsem zoufale. „Je to můj přítel, já...“ Zbytek slov mi zadusil knedlík v krku. Bylo to teprve podruhé, co jsem o Jessovi mluvila jako o svém příteli. Při pomýšlení, že už to možná nikdy nebudu moct říct v přítomném čase, se mi sevřelo hrdlo.

Policista se nade mnou zřejmě slitoval, protože jeho pohled zjehl. „Odvezli ho do nemocnice Mount Sinai na Stuyvesant Square, je to nejbliž.“ Už jsem se otáčela, ale on na mě znovu promluvil. „Slečno, u oběti jsme nenašli žádné doklady, můžete nám říct, kdo to je? Pak se spojíme s nejbližšími příbuznými.“

Nejraději ze všeho bych mu to zamlčela, protože jsem věděla, komu zavolají. Ale Trish měla právo to vědět, a tak jsem přikývla.

„Jmenuje se Jessiah Coldwell. Určitě víte, kdo je jeho matka, že ano.“

Nečekala jsem na odpověď a rychle se vydala směrem, kudy odjela sanitka. A jako naschvál proti mně najednou

nejel jen jeden taxík, ale hned několik. Energickým gestem – ani jsem netušila, kde jsem na něj vzala sílu – jsem jeden zastavila, otevřela dveře a ztěžka dopadla na sedadlo.

„Kam to bude?“ Řidič se ke mně otočil a já se jen taktak ubránila tomu, abych na něj nezačala křičet, kde byl před dvaceti minutami. Místo toho jsem se soustředila na to, co bylo důležité: Jess.

„Do nemocnice Mount Sinai na První. Co nejrychleji to půjde.“

2

Helena

Taxikář mě vzal za slovo a rychle zamířil k První avenue. Celou cestu jsem zatínala prsty do vlněného kabátu a představovala si, že je to Jess, jako bych ho tak mohla udržet při životě. Chvilku jsem přemýšlela, že někomu zavolám – Malii nebo Lincolnovi –, ale teď jsem jim nechtěla vykládat, co se stalo. Na okamžik jsem v dětinském reflexu zatoužila i po rodičích, ale rychle jsem si vzpomněla, že jsem jim teprve před hodinou sdělila, že se stěhuju a odcházím za Jessem. Připadalo mi to jako před několika dny.

Na obzoru se objevila nemocnice Mount Sinai a já se snažila uvolnit křečovitě sevřené prsty, abych vytáhla peněženku. Panika ve mně přehlušila všechno ostatní, ale realita, že musím zaplatit za cestu, ke mně přesto dokázala proniknout.

„Jsme tady.“ Taxikář zastavil před hlavním vchodem do zdravotního komplexu a já rychle zaplatila přehnanou částku. Vzápětí jsem z auta vystoupila a rozběhla se ke vchodu. Posuvné dveře se otevřely a přivítalo mě oslnivé světlo, které mě po tmě venku píchalo do očí. Ignorovala jsem bolest a rozhlížela se kolem sebe, ale Jesse jsem nikde neviděla. Samozřejmě. Nejspíš ho už odvezli na operační sál.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem ženu za informačním pul-tem a zmohla se na náznak pousmání. „Právě sem někoho přijali, mladého muže, je... byl... byl zraněn. Můžete mi říct, jak mu je?“

Podívala se na mě. „Jste příbuzná?“

„Ano,“ zalhala jsem, protože jsem věděla, že mi jinak nic konkrétního neřekne. „Jsem. Je to můj... Jsme příbuzní.“

„A jaký je mezi vámi příbuzenský vztah?“ V jejím profesionálním pohledu se najednou zračila skepse a já věděla, že mou lež prohlédla. Obvykle mi to šlo lépe, ale v tomhle rozpoložení jsem nedokázala být přesvědčivá. Tak jsem nakonec ustoupila.

„Žádný. Je to můj přítel. Právě když jsem byla na cestě za ním, zavolal mi a znělo to, jako by umíral. Vytočila jsem 911 a utíkala, ale bylo to moc daleko a dorazila jsem pozdě, už byl pryč.“ Slova ze mě tryskala a já si uvědomila, že se silně třesu, jak šok a strach pomalu nahrazuje adrenalin. „Tak jsem jela sem a nevím, co se děje. A asi se zblázním, pokud aspoň nezjistím, jestli je ještě naživu.“

Ošetřovatelka si zřejmě uvědomila, v jak žalostném stavu se nacházím. „Jak se jmenujete, slečno?“

„Helena... Helena Westonová,“ odpověděla jsem a zuby mi drkotaly. Třes jsem nedokázala potlačit.

„Slečno Westonová, naprosto chápu, čím si právě procházíte. Můžu vám říct jen to, že vašeho přítele teď operují. O jeho stavu vám nesmím poskytnout žádné další informace, jinak bych si zadělala na pořádný průšvih. Jestli znáte někoho z jeho rodiny, mohla byste mu zavolat? Pak můžeme společně počkat, až budou lékaři vědět víc.“

Málem jsem se hystericky rozesmála.

Ano, Trish Coldwellová na mě určitě už nedočkavě čeká, aby mě informovala, jak se daří jejímu synovi. To spíš zamrzne peklo. Ale věděla jsem, že mi nic jiného nezbyvá, a tak jsem přikývla.

„Děkuju,“ pronesla jsem mechanicky a zamířila k židlím v čekárně. Posadila jsem se, protože jsem netušila, jak dlouho se ještě udržím na nohou.

Cítila jsem se vyčerpaná a zároveň jako bych vypila deset šálků kávy – neklidná a rozrušená. Jediné, co mi teď mohlo pomoci, by byla zpráva, že Jess to zvládne.

Kdo něco takového udělal? Byla to jen nepovedená loupež a on byl ve špatný čas na špatném místě? Nebo se na něj někdo cíleně zaměřil? Vzpomněla jsem si na Valerii a Adama, na možnost, že je někdo zabil. Ale proč by teď chtěli zabít Jesse? To nedávalo smysl.

Ručky na hodinách v čekárně se pohybovaly jako ve zpomaleném filmu, alespoň tak mi to připadalo. Pokaždé když někdo vyšel z prostoru za dveřmi z matného skla, škubla jsem sebou, ale byli to jen lékaři a ošetřovatelé, kteří dělali svou práci. Nikdy by mě nenapadlo, že se budu cítit tak hrozně, tak vydaná všemu na pospas a bezmocně slabá. Posledních šest měsíců bez Jesse bylo strašných, ale tehdy jsem aspoň věděla, že žije. Zato teď jsem věděla, ne, *cítila* jsem, že o život bojuje. Možná jsem si to jen představovala. Pořád jsem na něj myslela, velmi usilovně, a doufala, prostě jen doufala, že ho lékaři zachrání.

Prsty jsem křečovitě svírala telefon a víc než kdy jindy jsem si přála, aby Valerie ještě žila. Aby tu zkrátka byla a ujistila mě, že všechno bude v pořádku – i kdyby sama neměla tušení, jestli to tak bude. To bych nebyla tolik opuštěná a určitě bych se necítila tak bezmocná. Ale Valerie už tu není. V mé hlavě se jen čas od času ohlásí její hlas, aby mi poradil. Jako právě teď.

Zavolej Lincolnovi.

Nejprve jsem tu impulzivní myšlenku zavrhlá, ale mám-li být upřímná, zoufale jsem potřebovala něčí pomoc, abych dočista nezešléla. A starší bratr byl jedním z nejcitlivějších lidí, které jsem znala. To on mě mohl ukonejšit.

Smějí se teď v nemocnicích používat mobily, nebo je to pořád zakázané? Neměla jsem tušení, ale protože jsem neviděla žádnou varovnou vývěsku a pořád ještě jsem nevěřila svým nohám, abych zavolala zvenku, riskla jsem to a vytočila jeho číslo. Po druhém zazvonění to zvedl.

„Len, jsi v pořádku?“

„Linci, já... potřebuju tvou pomoc.“ Znělo to strašně zoufale, ale já se prostě v tu chvíli nezmohla na to, abych byla patřičně silná.

„Co se stalo?“ zajímal se znepokojeně. „Jsi v pořádku? Prosím, řekni něco!“

„Jsem v pořádku, ale Jess... On...“ Musela jsem se znovu odmlčet, protože se mi do hrdla dral těžký vzlyk. Věděla jsem, že když to vyslovím, bude to najednou skutečně pravda. „Někdo ho postřelil.“

„Postřelil?“ zopakoval bratr ohromeně. „Co je s ním, je v nemocnici?“

„Ano, zavolala jsem záchranku a odvezli ho.“

„Takže jsi tam byla? Nejsi zraněná?“ Do hlasu se mu vmísila panika.

„Ne, zrovna jsem s ním mluvila po telefonu,“ vyhrkla jsem rychle. „A teď jsem tady v nemocnici, ale nic mi nechtějí říct, protože nejsem rodinný příslušník a...“ Už jsem nedokázala potlačit vzlyky. Rukou přitisknutou na ústa jsem dusila usedavý pláč.

„Přijedu za tebou. Jaká je to nemocnice?“ Bylo slyšet zvuk klíčů a šustění kabátu. Nevěděla jsem, jestli je ještě u rodičů, nebo už doma. Ani mě to nezajímalo.

„Mount Sinai na První,“ vzlykala jsem do mobilu, který jsem pořád křečovitě svírala.

„Dobře, to je jen pár bloků od nás. Hned tam budu, Len, vydrž.“ Vzápětí zavěsil.

Kupodivu se mi ulevilo, když jsem přestala tisknout telefon k uchu, protože teď už jsem na celou tu hrůzu nebyla

sama. Až tu bude Lincoln, na Jessově stavu to sice nic nezmění, ale možná mi to přece jen trochu usnadní čekání, když se mnou bude mluvit – ať už o čemkoli.

Bratr se ještě neobjevil, ale najednou se otevřely skleněné dveře a někdo se vrátil dovnitř. Byla to vysoká blondýna v dlouhém béžovém kabátě, který za ní vlál. Trish Coldwellová. Nedívala se nalevo napravo, ale zamířila rovnou k recepci. Strnule jsem seděla a netušila, co mám dělat.

„Přivezli sem mého syna,“ obořila se na zdravotní sestru. „Jessiah Coldwell. Chci okamžitě vědět, jak je na tom.“

Odpovědi jsem nerozuměla, protože jsem byla příliš daleko, ale žena s ní mluvila déle než se mnou, takže Trish určitě dostala více informací. Pak se recepční zvedla a odešla dveřmi z matného skla, snad aby přivedla lékaře. Trish zůstala na recepci a čekala.

Stála ke mně zády a zjevně si mě ještě nevšimla. A nejspíš jsem to tak měla nechat být, už jen proto, že jsem nedokázala předvídat, jaké by to mělo následky pro naši rodinu. Nic mě neodpuzovalo víc než pomyšlení, že bych s ní promluvila, ale ona jediná mi mohla říct, jak na tom Jess je. Možná bychom jen kvůli němu dneska mohly naši vzájemnou antipatii odložit stranou.

Sebrala jsem odvahu, vstala a vykročila k ní.

„Paní Coldwellová?“ zeptala jsem se opatrně. „Mohla byste mi říct...“

Prudce se ke mně otočila. „Ty?!“ Znělo to tak rozzlobeně, až jsem sebou škubla. „Byla jsi snad s ním, když se to stalo?“

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ale mluvili jsme spolu po telefonu a...“

„Dohodly jsme se, že mého syna nebudeš kontaktovat!“ vyjela na mě a já v jejích očích viděla stejný strach, jaký jsem cítila sama. „Říkala jsem ti, aby ses od něj držela dál!“

„Snažila jsem se!“ vykřikla jsem a bylo mi jedno, že naši hádku slyší nemocniční personál.

„To je všechno, že ses *snažila*?“ zafuněla vztekle, a zároveň to znělo zoufale. „Snad jsem se jasně vyjádřila, co se stane, když nedodržíš naši dohodu, ne? Tak jaký jsi měla důvod ji porušit?“

„Já Jesse miluju!“ Bylo hrozné, že jsem to vyslovila poprvé zrovna v této situaci, když jsem se strachovala o Jessův život a hádala se s jeho matkou. Ale byla to pravda.

Přistoupila blíž, výhrůžně a rozzlobeně. Na okamžik jsem si byla jistá, že mi vlepí facku. Poté však nečekaně ztišila hlas, který byl ovšem pořád ostrý jako břitva.

„Ano, to je vždycky vysvětlení všeho, že? Copak nestačí, že tvá svěhlavá sestra způsobila Adamovu smrt? To teď musíš zabít i Jesse?“

Měla jsem pocit, jako by mi skutečně jednu vrazila. „Já... ne... nikdy bych...“ Jen jsem se zakoktala, ohromená tolika nespravedlivými výčitkami.

Trishiny oči jiskřily nenávistí. Nenávistí vůči mně.

„Je to tvoje vina, že Jess možná zemře, Heleno. Jen tvoje. A přísahám ti na všechno, co je mi svaté, že jestli tohle nepřežije, neudělám z tvé rodiny jen poznámku pod čarou v newyorské společnosti. Ne, jestli zemře, budeš si přát, aby zastřelili *tebe*. A...“

„Trish, okamžitě toho nechte!“ vykřikl najednou Lincoln, objal mě kolem ramen a chránil mě před ní. „Chápu, že o něj máte strach, ale ať už se Jessovi stalo cokoli, rozhodně to nebyla Helenina vina.“

Hlasitě a hořce se zasmála. „Ale ano, je to její vina. Vy Westonovi jste zatracené prokletí! Kdyby nebylo Valerie, Adam by byl ještě naživu. Kdyby nebylo Heleny, Jess by teď neležel na operačním stole! Nedokážete nic jiného než ničit mou rodinu!“

Ze dveří vyšel doktor a očividně ho vyvedlo z míry, když nás všechny viděl, jak se tu dohadujeme a zároveň jsme bezradní.

„Paní Coldwellová?“ zeptal se.

„Ano, to jsem já.“ Vrhla se k němu. „Co můj syn? Jak je na tom?“

Co nejvíc jsem našpicovala uši. Neodvažovala jsem se k nim přiblížit.

„Prozatím nemůžeme říct nic určitého, operace stále probíhá,“ konstatoval doktor uklidňujícím hlasem. „Pravděpodobně bude trvat ještě několik hodin, než dokážeme vyslovit nějakou prognózu.“

„Ale on to jistě přežije, vidíte?“ Teď už Trishin hlas nezněl panovačně a nenávisťně, ale jen prosebně.

„V této fázi to ještě nevíme. Moji kolegové dělají, co je v jejich silách, aby ho zachránili. Musíte být trpělivá.“

Přitiskla jsem si ruku na ústa, protože jsem vytušila, že skrytě připouští, že *to možná nepřežije*. Lincoln si mě přivinul do náruče a pevně mě objal. Já si ale přála jediné – aby mě objímal Jess. Měli jsme pro sebe příliš málo času. Nesmí zemřít. To se nemůže stát.

„Vy taky patříte k rodině?“ oslovil nás v tu chvíli lékař a já bratra pustila.

„Ne, v žádném případě!“ odmítla Trish ostře. „Právě naopak. Ta dívka je za útok na mého syna zodpovědná. Tu si ve své rodině opravdu neumím představit.“

Doktorův výraz se změnil, když si mě prohlížel, a já prudce zavrtěla hlavou.

„To není pravda! Nic jsem neudělala, jen jsem s ním telefonovala...“

Lincoln mě jemně uchopil za paži a odvedl mě o pořádný kus dál od Trish a doktora, který se s ní rozloučil a pak zmizel.

„Heleno, myslím, že bychom měli jít.“

„Cože? Ne!“ Vytrhla jsem se mu. „Nemůžu odejít, dokud nebudu vědět, jestli to zvládne!“

Bratr vrhl pohled na Jessovu matku, která teď na někoho štekala příkazy do telefonu. Působil velmi znepokojeně.

„Nemůžeš tady zůstat. Ona si nejspíš vážně myslí, že jsi za to zodpovědná. A sama dobře víš, jaký má vliv a co udělala s Valerií. Nechci, aby ti provedla něco, před čím tě nedokážu ochránit.“

„Já s tím ale nemám nic společného,“ bránila jsem se zoufale. „Čekala jsem na něj před jeho bytem, byl zrovna na slavnostním otevření restaurace a chtěl jít rovnou domů. Mluvili jsme spolu po telefonu, to je všechno.“ Znovu mi tekly slzy.

„Já to přece vím. Přesto bude lepší, když ji nebudeš provokovat. Půjdeme ke mně, není to daleko, a když budeš chtít, jsi tu do deseti minut zpátky. A já mezitím zavolám Benovi, jestli má pro nás nějaké nové informace.“

Na Bena Hatfielda jsem si v tom stresu ani nevzpomněla. Byl to Lincolnův nejlepší přítel a asistent lékaře tady v nemocnici. A i když vlastně nesměl obcházet pravidla, mohl by to pro mého bratra udělat.

Přesto se proti tomu všechno ve mně vzpíralo. Nemohla jsem jen tak odejít, když tam uvnitř Jess bojoval o život. Připadalo mi to naprosto scestné. Jako bych ho tím nechala na holičkách.

Stále ještě jsem se ani nepohnula a do haly vstoupilo několik mužů. Měli na sobě uniformy newyorské policie a přistoupili přímo k Trish. Když si s jedním z nich potřásla rukou a promluvila s ním, přestala si nás všímat, ale já jsem přesto měla strach. Kdyby mě odvedli nebo vzali s sebou k výslechu, protože Trish tvrdila, že jsem v tom zapletená, pak bych se o Jessově stavu nedozvěděla už vůbec nic. Takže jsem neměla na výběr.

„Dobře,“ vzdala jsem to a podívala se na bratra. „Jdeme.“

S posledním pohledem na Trish jsem vyšla z nemocnice a následovala Lincolna ven. Žaludek jsem měla sevřený panikou – ne kvůli sobě, ale kvůli Jessovi. Jen kvůli němu. Nechtěla jsem si představovat, že by mohl zemřít, ale ta myšlenka mi neustále kroužila hlavou, tak neodbytně, až tam na

nic jiného nezbylo místo. Sotva jsem si všimla, že jsem nastoupila do Lincolnova auta a on si sedl za volant. Zato mi neuniklo, jak se s každým metrem od Jesse vzdaluju, a bolelo mě to, jako by mi to rvalo srdce z těla.

Co bych si počala, kdybych ho ztratila?

Co mám udělat, abych tomu zabránila?

3

Helena

Když jsme vešli do bytu, přivítala nás Paige. Přičetla jsem jí k dobru, že se na nic nevyptávala, jen mě objala a šla do kuchyně uvařit čaj. Lincoln nám vzal kabáty a já jsem přecházela sem tam po obývací, dokud se nevrátil a jemně mě nedonutil posadit se na pohovku. Přitom zvedl mobil a zavolal svému příteli Benovi. Paige přinesla tác a položila ho na nízký konferenční stolek. Když mi vtiskla do rukou hrnek, vděčně jsem se na ni podívala, ale nebyla jsem schopná říct ani slovo.

„Ano, rozumím. Moc ti děkuju. Brzy se uvidíme.“ Lincoln zavěsil a posadil se vedle mě. „Ben dneska nemá službu, tak zavolá na kliniku, aby zjistil, co se dá. Brzy se ozve.“

Jen jsem přikývla a napila se čaje. Teď, když už jsem nebyla v Jessově blízkosti, panika ustoupila jakési otupělosti. Prsty se mi křečovitě sevřely kolem hrnku a sotva jsem cítila nohy. Měla jsem pocit, že každé vlákno mého těla je napnuté k prasknutí. Proto jsem ani nadále nic neříkala, dokud Lincolnovi nezazvonil mobil.

Bratr hovor přijal a já jen stěží vydržela přihlížet, jak mluví s Benem. Jen co telefonát ukončil, ozvala jsem se.

„Tak co?“ Měla jsem vysoký a pronikavý hlas, jako by mi snad ani nepatřil.

„Je to vážné,“ vyhrkl Lincoln. Měla jsem pocit, že se mi zastavilo srdce, a hrnek jsem málem upustila. Nevěděla jsem, co jsem čekala, ale tohle určitě ne. „Ben říká, že Jesse několikrát střelili do zad. Kulky naštěstí minuly hlavní cévy, ale zasáhly ledvinu a odnesla to i slezina. Nejsem doktor, ale podle toho, co jsem pochopil, se snaží zastavit vnitřní krvácení a poškozené orgány zachránit.“

Přitiskla jsem si dlaň na ústa, ale nepomohlo to, po tvářích mi stále tekly slzy. Několikrát ho střelili do zad, ledvina, slezina, vnitřní krvácení? Co to bylo za slova, jaký měla význam kromě toho, že *by mohl zemřít*? Všechno to byla zatracená noční můra, jedna z těch, kdy člověk hledá dveře, kterými zdánlivě unikne, ale zas a znovu skončí ve stejné místnosti. Tahle noc měla být úplně jiná. Měla to být první noc zbytku našeho společného života. Šťěstí, blízkost, láska, to měly být převládající pocity. Nikoli nenávist, strach a bezmoc.

„Ben teď vyrazí do nemocnice, aby nás informoval přímo odtamtud,“ upozornil Lincoln a dotkl se mé paže.

Odložila jsem hrnek, protože se mi ruka třásla příliš na to, abych ho stále držela. Bratr si toho všiml a znovu mě objal. Byla jsem mu za to vděčná, i když jsem věděla, že možná ochrání mě, ale Jesse ne.

„Mám hrozný strach, Linci,“ zašeptala jsem mu přidušeně do svetry.

„Já vím, ale Jess to zvládne,“ zašeptal Lincoln povzbudivě a pohladil mě po zádech. „Je silný, bude bojovat a vyhraje, tím jsem si jistý.“

Působilo to, jako by to byla nezvratná pravda, ale já věděla, že je to jen naděje. Přesto jsem se jí držela, protože jsem neměla nic jiného, o co bych se mohla opřít.

„Zněl tak strašně křehce.“ Odtrhla jsem se od Lincoln a otřela si obličej rukávem. „Pro mě úplně nezvykle a cize. Bylo to hrozné.“ Jess byl ten nejživější člověk, jakého jsem znala – očima i celou bytostí vyzařoval zvláštní divokost,

kteřá byla jen jedním z důvodů, proč jsem se do něj zamilovala. Když jsem ho takhle slyšela, otřásl to se mnou, naprosťto se vším, co ve mně bylo. Když si pomyslím, že to mohlo být naposledy, co jsem s ním mluvila. Že můj hysterický křik mohl být tím posledním, co v životě slyšel... Zhluboka jsem se nadechla. Naděje. Na tu jsem se potřebovala soustředit. Na naději. Ne na to nejhorší, co se může stát, ale na to nejlepšší: že to zvládne a uzdraví se. Udělala bych cokoli, dokonce bych mu slíbila, že se od něj budu do konce života držet dál, jen aby znovu otevřel oči.

„Nechceš nám říct, co se stalo, když ses vytratila z bytu?“ zeptal se Lincoln opatrně.

Zavrtěla jsem hlavou, to jsem teď opravdu nemohla. „Máma s tátou byli bez sebe, že jo?“ zeptala jsem se. Vlastně jsem o tom nechtěla mluvit, ale aspoň mě to odvádělo od těch příšerných představ v hlavě. „To, že jsem chtěla jít zrovna za Jessem, je muselo děsně rozčítit.“

Paige a Lincoln si vyměnili pohled.

„Ne,“ odpověděla Paige. „Spíš jsem měla dojem, že jsou smutní.“

Odfrkla jsem si. Smutní, to určitě. Když jsme spolu mluvili, smutní mi rozhodně nepřipadali, spíš zklamaní a naštvaní, protože jsem se nechovala tak, jak chtěli. I teď, když jsem se cítila zahnaná do kouta a netušila, co bude dál, mi bylo jasné jedno: domů se rozhodně nevrátím.

„Chceš, abych jim... zavolať?“ Lincoln se na mě podíval.

„Ne, v žádném případě.“ Pohlédla jsem na své ruce. „Ale nejpozději zítra bys jim měl dát vědět, že musejí být ostražití. Trish Coldwellová ví, že jsem nedodržela naši dohodu. Jakmile bude mít příležitost, nasadí všechny páky, aby Weston Group zničila.“

Bratr přikývl. „O to se postarám. Dáme si pozor.“ Pořád zněl znepokojeně a možná bych se cítila stejně, kdyby Jess nezabíral každý čtvereční centimetr mých myšlenek a pocitů.

Rodiče vedli obchodní bitvy už léta bez mého přičinění. A jasně mi dali najevo, že se bez mé pomoci klidně obejdou.

„Chceš něco k jídlu?“ Paige se na mě tázavě podívala. „Můžu ti udělat sendvič, jestli máš hlad. Ještě máme i nějakou polévku od včerejška.“

Přinutila jsem se k úsměvu. „Díky, ale teď do sebe nic nedostanu.“ I ty dva doušky čaje mi nepříjemně kručely v žaludku, jako by se ještě nerozhodly, jestli se nechtějí vydat na cestu zpátky. Bylo mi jasné, že udělám líp, když nic jíst nebudu. „Omlouvám se, že jsem sem takhle vpadla. Určitě jste si Vánoce představovali jinak.“

Lincoln mě chytil za ruku a stiskl mi ji. „Není třeba se omlouvat. Jsi moje sestra a jsme tu jeden pro druhého. Například.“

„Můžeš tu zůstat, jak dlouho chceš,“ souhlasila Paige. „Dokud se Jess neuzdraví a ty nebudeš vědět, co a jak dál.“

Asi by mě překvapilo, že mě v téhle věci podporuje, kdybych netušila, že Paige občas přemýšlí o tom, že by se od rodiny odtrhla. Zvenčí to vždycky vypadalo, že lidé jako my mají jenom výsady: peníze, vliv, moc. Mnozí si neuvědomovali, že tento život obnáší povinnosti, které dost často zadusí sebe-menší jiskru svobody.

Znovu jsem poděkovala, ale už nebylo co říct, a tak jsme všichni mlčeli a já si v duchu opakovala Jessovu mantru, abych vydržela. Možná jsem se i modlila, i když jsem vlastně nebyla věřící, zatímco jsem se dívala na hodiny a přemýšlela, jak dlouho taková operace trvá.

Kdyby nebylo jeho matky, mohla jsem alespoň zůstat v nemocnici a být u toho, kdyby lékaři měli nové zprávy. A co asi bylo s Elim? Už to věděl, nebo ho Trish nechala spát a poví mu to až zítra ráno? Srdce se mi sevřelo, když jsem pomyslela na Jessova mladšího bratra. O Adama už přišel. A právě Eli potřeboval Jesse víc než kdokoli jiný, dokonce ještě mnohem víc než já.

Všichni tři jsme půlku noci zůstali vzhůru. Lincoln nakonec vyzval Paige, aby šla spát, ale ona odmítla a dál seděla s námi. Byla jsem za to vděčná, i když jsme si nemohli moc povídat ani nic smysluplného dělat, zatímco jsme čekali na telefonát, který by tenhle poplach ukončil. Ben zavolał kolem druhé a řekl nám, že zatím žádné nové zprávy nemá, načež se telefon nadlouho odmlčel.

Později jsem určitě usnula, protože se mi zdály zmatené sny, a když jsem se probudila, ležela jsem na pohovce pod vlněnou dekou a bratr seděl přede mnou a držel mě jednou rukou za paži. Posadila jsem se a ignorovala závrať.

„Je něco nového?“ zeptala jsem se úzkostlivě. Lincolnův výraz neprozrazoval radost ani beznadějnou skleslost, takže jsem to nedokázala poznat.

„Jo, právě volal Ben. Jess je po operaci, podařilo se jim ho stabilizovat a zastavit krvácení. Ale ještě není z nejhoršího venku, jeho stav je stále kritický. Příštích pár hodin rozhodne, jestli to přežije. Budeme to vědět nejpозději zítra ráno.“

Znovu mi začaly téct slzy, které jsem hned setřela. Úleva, že Jess ještě žije, se mísila se strachem, jestli další telefonát nepřinese jiné, horší zprávy.

„Můžu... Můžu za ním?“ Potřebovala jsem ho vidět, abych uvěřila, že je ještě naživu. Možná abych mu dodala sílu, ať už bych to udělala jakkoli.

Lincoln zavrtěl hlavou. „Dokud je na jednotce intenzivní péče, smí ho vidět jen členové rodiny, a to pouze krátce. Navíc Trish Coldwellová zřejmě najala ochranku, aby prostor, kde Jess leží, zcela uzavřela a hlídala. Ben se zmínil o tom, že je to tam jako ve vězení s maximální ostrahou.“

Chvíli jsem na něj jen upřeně zírala.

„To jako dělá kvůli mně?“ zeptala jsem se tiše. Jak jsme mohli být s Jessem někdy šťastní, když se tomu jeho máma snažila takhle násilně zabránit? Říkal, že se jí nebojí, ale nejspíš byl jediný. Já jsem se jí bála. A hodně.

Bratr zavrtěl hlavou. „Ne, Len, to určitě ne. Oznámila personálu, že má strach, aby se ten, kdo Jesse postřelil, znovu nevrátil. Víš přece – aby dokončil, co začal. Trish se prý vážně obává, že šlo o cílený útok, a ne o zpackanou loupež, jejíž se Jess stal náhodnou obětí. Podle mě je paranoidní. Jsem si ale jistý, že se jí to brzy rozleží v hlavě a tahle opatření odvolá.“

„Možná taky ne.“ Jen pozvolna mi docházelo, co to znamená, a vyvolalo to ve mně paniku. „Takže se s ním nebudu smět vůbec vídat, že?“ I kdyby Trish nenajala ochranku kvůli mně, určitě by jim dala pokyn, aby mě drželi od Jesse dál. Bůhvíproč si myslela, že jsem za tu tragédii zodpovědná.

Lincoln se posadil vedle mě a v očích měl vážný výraz. „To si nemyslím. Nenávidí nás, ale v podstatě je to velmi racionální žena. Jakmile se situace uklidní, uvědomí si, že s tím nemáš nic společného. Jak bys taky mohla, vždyť je to absurdní obvinění.“

To si nejspíš vůbec nepřipustí, jestli věří, že smrt jejího nejstaršího syna a útok na Jesse spolu souvisejí. Vzpomněla jsem si na zfalšované záběry z bezpečnostních kamer a na to, co jsme zjistili o svých sourozencích. Jenže Lincoln o tom ještě nevěděl.

„Linci, musím ti něco říct.“ Vnitřně jsem se vzchopila, než jsem se na něj odvážila podívat. A pak jsem to prostě vyslovila. „Valerii a Adama... možná je někdo zavraždil.“

Bratr se právě chystal vstát, a teď uprostřed pohybu strnul. Ve tváři se mu mihl strach, zmatek a zděšení. „Cože?“ To slovo jsem mu odečetla ze rtů, ale neslyšela jsem ho. Bezmocně se sesunul na pohovku.

„Posledních pár měsíců jsme to s Jessem vyšetřovali společně a máme důkazy, že když zemřeli, někdo v jejich apartmá byl. Někdo, kdo nechtěl být viděn.“ Mluvila jsem dál, než stačil něco odpovědět. „Jess si pak najal specialistku, aby si na celý případ důkladně posvítla. Zatím ale nemáme žádné výsledky.“

„Páni.“ Lincoln zavrtěl hlavou, nejdřív zlehka, pak rázněji a nakonec zase mírně. Za chvíli se postavil. „Kdo... chci říct, proč...?“

„To nevíme. Dokonce ani netušíme, jestli to tak opravdu je.“ Sama jsem od té doby váhala mezi přáním, aby to byla pravda, protože pak by byla Valerie zproštěna viny, a nadějí, že oba takhle nezemřeli. „Ale jestli Trish něco z toho tuší, tak jí těžko můžeme zazlívát, že se bojí, aby se Jessovi nestalo totéž.“ I když nedávalo smysl, že se tehdy nesnažila vrahy najít – a místo toho zahájila tuhle štvavou pomlouvačnou kampaň proti Valerie. Třeba ale zjistila až později, odkud vítr fouká.

Lincoln pomalu přikývl. „Nebyl její nejmladší syn před pár lety taky obětí únosu?“

„Eli, ano. To bylo před šesti lety.“

„To by pak ale měla dávat vinu spíš sobě než tobě. Být Coldwellem s sebou zřejmě nese nebezpečný život.“ Povzdechl si. „Opravdu si myslíš, že to tak je? Že ty dva někdo zabil?“

Propletla jsem si prsty a sklopila oči na koberec u nohou. „To netuším, ale jestli to tak opravdu je, toho, kdo je za to zodpovědný, najdeme.“

„Vy? Zbláznila ses?“ Oči se mu rozšířily. „Vím, že to chceš objasnit, ale vražda... to je záležitost pro policii.“

„Policie je v tom možná namočená, Lincolne. V tomhle případě jim nemůžeme věřit.“

Bratr se na chvíli odmlčel. Poté zvedl hlavu a vypadal velmi odhodlaně. „Jestli je to tak, potřebuješ ochranu. Postarám se o to.“

Oceňovala jsem jeho starostlivost, ale teď jsem se tím nemohla zabývat. „Můžeme si o tom promluvit, až bude po všem? Jen jsem chtěla, abys byl v obraze.“

„Samozřejmě.“ Pokýval hlavou. „Udělám nám kávu.“

Odešel a já se podívala na hodiny na zdi. Od chvíle, kdy mě Lincoln vzbudil, uběhlo teprve patnáct minut, bylo krátce po sedmé ráno. *Sakra*. Tohle bude nejdelší den mého života.

Mobil, který jsem si po příchodu do bytu položila na stolek, začal jemně vibrovat. Když jsem na displeji uviděla jméno, spěšně jsem po telefonu sáhla.

„Malie?“

„Len, právě jsem to slyšela, jsi v pořádku?“ Zněla velmi znepokojeně. „Byla jsi tam, když se to stalo?“

Krátkými, naprosto nedostatečnými slovy jsem jí vylíčila, jak jsem útok na Jesse jen vzdáleně slyšela v telefonu. Daleko, bez možnosti zasáhnout. Jestlipak bych se ocitla v ohrožení života i já, kdybych byla s ním? Vyhledal by ho pachatel v bytě, kdyby ho nezastihl tam na ulici? Při těch myšlenkách se mi znovu rozechvěly ruce, ale přinutila jsem se ovládnout.

„Víš už něco policie?“ zeptala jsem se. Veškerá moje pozornost se soustředila na Jesse, ale i tak bylo důležité zjistit, kdo mu to udělal.

„Pořád vyhodnocují všechny svědecké výpovědi a nějaký tým nejspíš vyslýchá lidi v okolí. Prvotní podezření je loupež. Převzal to šestý okrsek, hned tam pojedou, nemám službu. Už jsi vypovídala?“

„Já... ne. Ani jsem u toho nebyla a v telefonu jsem neslyšela nic podstatného.“ Nezaregistrovala jsem žádné další hlasy ani nic, co by mohlo vést k dopadení pachatelů.

„Dobře, kdyby tě něco napadlo, zavolej mi. Ozvu se ti, jakmile se dozvím něco nového.“ Zavěsila a já odložila mobil. Mohlo jít opravdu o loupežné přepadení? Byl Jess jen ve špatný čas na špatném místě? Zнала jsem ho dost dobře na to, abych věděla, že nelpí na materiálních věcech a je příliš chytří na to, aby takhle riskoval. Kdyby ho někdo ohrožoval zbraní, určitě by mu peníze, mobil nebo klíče od auta dal.

„Kdo to byl?“ zeptala se Paige, když se s Lincolnem vrátili s talířem bagelů a konvicí kávy.

„Malia. V Greenwichi to vyšetřuje newyorská policie, vyslýchají možné svědky. Zavolá mi, až bude mít nějaké nové informace.“ Ve chvíli, kdy jsem to vyslovila, jsem pustila

vyšetřování i Malii z hlavy. Bylo samozřejmě důležité, aby byl pachatel dopaden. Ale ze všeho nejdůležitější bylo to, aby Jess přežil.

Vzala jsem si od Paige kávu a bagel zatím s díky odmítla. Potom jsem znovu začala doufat.

4

Helena

Den ubíhal tak pomalu, jak jsem očekávala. Když se venku rozednilo, Lincoln zavolaal našim rodičům a několika stručnými slovy jim sdělil, co se stalo a že Trish Coldwellová pravděpodobně v nejbližší době sáhne k velmi tvrdým opatřením. Neslyšela jsem, co na to řekli, a bylo mi to jedno. Nedokázala jsem přemýšlet o tom, co můj včerejší rozchod s nimi znamená nebo jak bude náš vztah vypadat v budoucnu. Jen jsem věděla, že bych se kdykoli znovu rozhodla stejně. Proti životu, který mi nepatřil. A pro Jesse.

Lincoln zůstal doma, ale nezeptala jsem se ho, jak se k tomu rodiče stavějí. Místo toho jsem do sebe nakonec s nechtutí natlačila dvě sousta bagelu a zapila je takovým množstvím kávy, že se mi tep změnil ze silného, úzkostí překypujícího bušení na zběsilé staccato. Kolem jedenácté jsem přemýšlela, jestli bych si neměla jít zaběhat, abych se alespoň trochu zbavila napětí, ale vtom mi zazvonil mobil. Číslo jsem neznala a na okamžik jsem doufala, že je to Jess, ovšem to samozřejmě nebylo možné.

Měla bych to prostě nechat vyzvánět? Kromě něj a snad ještě Bena jsem teď nechtěla s nikým mluvit. Přesto to mohlo být důležité.

„Haló?“ ohlásila jsem se chraptivým hlasem, na němž zanechal stopy noční pláč.

„Heleno?“ Hlas mi zněl povědomě, ale nedokázala jsem ho hned přiřadit.

„Ano, to jsem já. Kdo je to?“

„Tady je Eli. Eli Coldwell.“ Jessův mladší bratr se pokoušel působit vyrovnaným dojmem, ale bylo jasné, že se jen usilovně snaží, aby nepřišel o rozum. Soucítila jsem s ním. „Snad nevadí, že... jsem si sehnal tvoje číslo.“

„Vůbec ne,“ potvrdila jsem, zatímco můj srdeční tep překonával všechny rekordy. Volá Eli snad proto, že něco ví? Má špatné zprávy o Jessově stavu?

„Jen jsem chtěl... napadlo mě, jestli náhodou nevíš něco nového o Jessovi? Moje máma je v nemocnici, ale už nějakou dobu se jí nemůžu dovolat a bojím se, že to znamená něco špatného...“ Elimu se zlomil hlas a mně zároveň i srdce. Očividně toho věděl ještě méně než já.

„Jess je po operaci, podařilo se jim ho stabilizovat.“ Podle úlevného nádechu na druhém konci jsem pochopila, že mu Trish neřekla ani to. „Musíme ale ještě čekat.“

„Dobře, to zní nadějně, ne?“ Znělo to hrozně bezradně. „V tom případě... děkuju, Heleno. Kdyby ses ještě něco dozvěděla, mohla bys mi zavolat? Bylo by to od tebe milé.“ Choval se nesmírně zdvořile, i když se nepochybně obával, že ztratí i druhého bratra. Zvlášť po tom, co se v minulosti stalo jemu samotnému. Najednou jsem dostala hrozné podezření.

„Eli, ty jsi doma sám?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ zazněla tichá odpověď a hlas se mu zachvěl, protože se ze všech sil snažil ovládnout. „Táta je mimo město. A prarodiče taky nejsou k zastižení.“

Zalapala jsem po dechu. Jistě, Elimu bylo skoro šestnáct a byl tedy téměř dospělý, samozřejmě už chůvu nepotřeboval, ale nechat ho v takové situaci napospas sobě samému a vlastním myšlenkám bylo kruté. Trish to však zcela přesně

odpovídalo. Když jsem si vzpomněla, jak Jessovi řekla o Adamově smrti, tak se od ní snad ani nic jiného čekat nedalo.

A tak jsem se bez váhání rozhodla. Vlastně jsem teď sama potřebovala citovou podporu, ale Eli byl na ni odkázaný ještě víc.

„Budu u tebe za dvacet minut,“ oznámila jsem mu a už jsem se měla k odchodu.

„To opravdu není nutné. Já to zvládnu.“

Neznělo to ani trochu přesvědčivě. Přesto jsem ho nechtěla shazovat tvrzením, že je to nad jeho síly. Zvolila jsem tedy jinou cestu.

„Určitě jo, ale mohlo by to pomoci nám oběma.“

„Dobře,“ souhlasil Eli se slyšitelnou úlevou. „Děkuju moc, Heleno.“

„Za chvíli se uvidíme.“ Zavěsila jsem a zamířila ke skříni pro kabát.

Lincoln mě zřejmě slyšel, protože vyběhl do předsíně. „Co se děje, kam jdeš?“

„Jessův mladší bratr je doma sám a nejspíš co nevidět bude bez sebe, protože mu nikdo neřekl, co se děje. Musím za ním.“

Přikývl. „Tak já tě za ním odvezu. Nerad bych, abys tam šla samotná.“

Věděla jsem, co má na mysli – Coldwell House byl Trishin revír a nikdo z nás netušil, co by udělala, kdyby se vrátila domů a našla mě ve svém bytě.

„Fajn.“ Necítila jsem se dost pevná v kramflecích na to, abych jeho nabídku odmítla. Bratr mi byl v posledních hodinách takovou oporou, až mě doslova mrazilo při pomyšlení, že bych o ni mohla přijít.

Právě když jsme si oblékali kabáty, objevila se Paige. „Nějaké novinky?“

Bratr jí vysvětlil, proč musíme odjet, a ona přikývla. „Když už tam budete, udělejte mi laskavost – namočte jí kartáček na zuby do záchodu.“

Zasmála jsem se, ačkoli mi bylo pořád do breku, ale Paige, která si z toho utahovala, mě z mého zoufalství na chvíli vytrhla. Oba se smáli se mnou a bylo fajn na pár vteřin zapomenout, že to je jeden z nejhorších dnů mého života. Vzápětí se však vrátily stíny, strach a obavy. A když jsme s Lincolnem odcházeli z domu, nebyla jsem si jistá, jestli naše rodiny nejsou prokleté.

Za dvacet minut jsme zastavili před nekonečně vysokou budovou a Lincoln předal auto parkovací obsluze. I když jsme věděli, že Eli čeká na pomoc a nesmíme se zdržovat, před hlavním vchodem jsme se na chvíli zadívali na bělostnou skleněnou fasádu. Musela jsem přiznat, že mě to trochu vyděsilo. Tuhle budovu jsem nenáviděla jako mor. Přesto byla nesmírně působivá.

„Dva Westonovi v Coldwell House?“ Podívala jsem se na bratra. „Někdo by řekl, že to se snad dřív začne slavit Štědrý večer na Velikonoce.“

„Tak to doufám, že dneska ještě budeme mít co oslavovat.“ Lehce mi položil ruku na záda a společně jsme prošli proskleným vchodem. Za ním to vypadalo jako v jakési černé Antarktidě – černá podlaha, černý nábytek, černý recepční pult, pravděpodobně nejdelší svého druhu v New Yorku. Přistoupili jsme k mladé ženě v tmavé uniformě, která stála za ním a vypadalo to, jako by na nás čekala.

„Slečna Westonová?“ Recepční na mě zdvořile kývla a pak se podívala na mého bratra. „A pan Weston, jak vidím. Jste očekáváni. Odemknu vám výtah číslo čtyři do penthousu.“

Mírně jsem pozvedla obočí Lincolnovým směrem, ale poděkovala jsem jí a zamířili jsme k výtahům. Eli recepci zřejmě o mé návštěvě prozíravě informoval, protože věděl, že by mě jinak dovnitř nemuseli pustit. Bylo mi jasné, že Jessův bratr je chytrý, ale nepočítala jsem s tím, že dokáže takhle uvažovat i v tak vypjaté situaci.

Nastoupili jsme do výtahu a vyjeli nahoru. Z té rychlosti se mi udělalo trochu špatně od žaludku.

„Jsi v pořádku?“ ujistil se Lincoln.

„Jo, to bude v pohodě. Jen mi nedělá dobře stoupat rychlostí několika metrů za vteřinu.“

Než však stačil odpovědět, už jsme byli na místě, dveře se otevřely a nabídlý nám pohled na obrovskou vstupní halu. Eli stál ve dveřích do obytné části a ruce měl pevně semknuté kolem předloktí. Když mě uviděl, přistoupil ke mně, a přestože jsme spolu předtím mluvili jen párkrát a rozhodně jsme si nebyli blízcí, pevně jsem ho objala – nebo to možná bylo naopak – a chvíli jsme takhle vydrželi. Jakmile jsem ho pustila, konejšivě jsem se usmála, i když mě to vůbec neuklidnilo. Eli to teď potřeboval.

„Promiň, že jsem ti zavolał.“ Neklidně si přejel dlaní po obličeji. „Nevěděl jsem, koho jiného se zeptat, abych zjistil, co se s Jessem děje. Máma mobil nezvedá.“

Potlačila jsem nutkání utrousit o Trishině chování pár výstižných poznámek a místo toho jsem se jemně dotkla jeho paže. „Není třeba se omlouvat. Nikdo, komu na Jessovi záleží, by teď neměl být sám.“ Otočila jsem se. „Znáš mého bratra Lincolna?“ Eli matku doprovázel na akce jen zřídka, ale byla jsem si jistá, že se už někde potkali. „Jeho přítel Ben pracuje v nemocnici, kde Jess leží, a informuje nás o jeho zdravotním stavu.“ Jinak bych sama tápala v beznadějně nevědomosti. Ben u mě získal opravdu velké plus.

„Cože, vážně?“ Eli se na Lincolna podíval, jako by nečekal, že ho někdo další z rodiny Westonových dokáže bez problémů respektovat. „Moc děkuju.“

„Není zač.“ Lincoln se pousmál a mě napadlo, že naši rodiče se možná nenávidí, ale pro naši generaci to platit nemusí. Láska Valerie a Adama, láska mezi mnou a Jessem nebo to, že jsme s bratrem právě v tomhle bytě, to všechno jen dokazovalo, že nenávist není dědičná.

Eli těkal očima, jako by nevěděl, na co se má soustředit, aby zachoval klid. Jemně jsem ho uchopila za ramena.

„On to zvládne,“ zopakovala jsem Lincolnova slova. „Tvůj bratr je nejsilnější člověk, kterého znám. Zvládne to, jasné?“

Eli statečně přikývl.

Lincoln si ode mě vzal kabát a jednoduše ho spolu se svým položil přes opěradlo velké bílé kožené pohovky v obrovské místnosti. „Podívám se, jestli nenajdu nějaký čaj.“

Zamířil do kuchyně, která byla stejně jako všechno ostatní v tomhle podkrovním bytě monstrózní. Zároveň byla ovšem také velmi neosobní, jak jsem si uvědomila, téměř sterilní. Byl to dokonalý kontrast k Jessovu loftu, který působil teplo a útulně díky tmavému dřevu a obrovskému sametovému gauči. Tady bylo všechno bílé: podlaha, nábytek, kuchyně. A uprostřed toho všeho, v obnošené mikině a roztrhaných džínách, stál Eli, který do tohohle penthousu zapadal tak málo, až to bolelo. Nadechl se a pohlédl k prosklené stěně. Vypadalo to ale, že nádherný výhled na Central Park vůbec nebere na vědomí.

„Kdo může něco takového udělat?“ zeptal se tiše. „Chci tím říct, že v tomhle městě se každý den dějí špatné věci, ale proč by někdo zaútočil zrovna na Jesse? Vždyť nikdy nikomu neublížil.“

Někdy k takovému činu není třeba ani ublížit, ale to jsem neřekla, protože Eli to věděl. „Newyorská policie teď vyšetřuje všechny eventuality. Myslí si, že to bylo loupežné přepadení.“

Eli sklopil zrak. Vytušila jsem, že přemýšlí o tom, jak se sám stal obětí násilí, když ho unesli. Abych mu zabránila ponořit se hlouběji do vzpomínek, hledala jsem jiné téma a našla ho: na pohovce ležel tablet a vedle něj skicák.

„Ty kreslíš?“ zeptala jsem se.

„Ano, kreslím.“ Pokrčil rameny. „Nic zvláštního, prostě věci, které mě napadnou nebo které jsem někde viděl. Máma si myslí, že je to ztráta času, ale mě to baví.“

To byl další důvod, proč přece realizovat Paigin nápad s kartáčkem na zuby. Čím dál víc jsem chápala, proč Jess navzdory své nechuti k New Yorku zůstal ve městě. Jeho bratr totiž neměl nikoho jiného, kdo by mu stál po boku.

Strach ze ztráty Jesse byl najednou zase bolestně intenzivní, ale rozdýchala jsem to. Myslela jsem pozitivně. Jinak to nešlo, nic jiného by mu nepomohlo.

„Můžu se na ty výkresy podívat?“ zeptala jsem se. Věděla jsem, že umělci se občas se svými výtvary bytostně ztotožňují, a nechtěla jsem překročit Eliho hranice.

„Jistě.“ Natáhl se po bloku, ale pak se zřejmě opět rozpo-
mněl na slušné vychování a výmluvně ukázal na pohovku, abych se posadila.

Přijala jsem jeho nabídku, zatímco bratr v kuchyni nalil vodu do designové konvice a postavil ji na sporák. Nebylo jasné, jestli zdejší spotřebiče vůbec fungují. Nezdálo se, že by Trish pravidelně vařila.

Otevřela jsem blok a v první vteřině si uvědomila, že jsem čekala spoustu věcí, ale tohle ne. To, co jsem před sebou viděla, nebyla trapná kresba pubertáka, který si čmárá, aby si ukrátil čas. Místo toho mě čekala scéna na molu, jež byla tak živá, až jsem si myslela, že se dívám na skutečné lidi. „Páni, to je fakt dobrý.“

Eli vypadal trochu rozpačitě. „Je to jen čmáranice.“

„Kdepak,“ nesouhlasila jsem a připadala si jako pyšná starší sestra, až na to, že tohle bylo vážně dobré a nemusela jsem nic předstírat.

Následovalo několik velmi detailních kreseb budov, ale všimla jsem si, že Eli pokaždé dokreslil lidi, kteří chodí před domem nebo někde sedí. Jako by si chtěl zvyknout na jejich přítomnost, což možná vůbec nebyl špatný nápad, jak léčit jeho úzkost. Lidi na svých obrázcích měl totiž pod kontrolou, což venku neplatilo. Ale nebyla to jediná věc, které jsem si všimla. Na většině kreseb se vyskytovali i jiní živí tvorové.

Vzhledla jsem od skicáku. „Máš rád psy, že?“ Byli tam nej-různější čtyřnozí přátelé, od malých jezevčíků až po velké dogy, nakreslení s takovým důrazem na detail, že odpověď na mou otázku byla předem jasná.

„Miluju je.“ Na krátký okamžik jsem viděla, jak se v Eliho tváři něco rozzářilo, ale pak to zase zmizelo pod bledou maskou strachu. „Taky bych jednoho chtěl, ale máma mi to nedovolí. Myslí si, že bych se o něj kvůli svým záchvatům nedokázal pořádně postarat.“ Bezradně pokrčil rameny.

Když to ze sebe vypravil, pocítila jsem soucit. A na něco jsem si vzpomněla – na článek, který jsem nedávno četla o asistenčních psech. Všichni věděli o slepeckých psech, ale teď se cvičili i pro jiné účely – například aby pomáhali lidem s cukrovkou, epilepsií nebo posttraumatickou stresovou poruchou, jako měl Eli. Ti psi byli neuvěřitelní – nejenže rozpoznali blížící se záchvat paniky mnohem dříve než člověk, ale také ataku přerušili tím, že iniciovali fyzický kontakt nebo v případě nočních můr rozsvítili světlo. Podívám se, jestli ten článek ještě najdu. Jess by jistě... Jess. Když jsem si na něj vzpomněla, píchlo mě u srdce tak silně, až jsem musela potlačit bolestný výkřik. Na okamžik jsem zapomněla, že bojuji o život, jen na vteřinu, ale stačilo to. Bylo to jako s Valerií. V prvních dnech jsem na ni často myslela, jako by tu ještě pořád byla, zahrnovala jsem ji do svých plánů jako samozřejmost, i když jsem pobývala na internátní škole v Anglii. Jen krátké okamžiky zapomnění, a pokaždé byl pád na zem nesmírně tvrdý. Stejně jako teď.

Ale Jess není mrtvý, říkala jsem si pořád dokola. Je naživu. Prežije to. Nic jiného nesmělo mít v mé hlavě místo. A přesto si strach znovu razil cestu mým nitrem jako had, který jen čeká na to, až bude moct uštknout.

Eli mi položil ruku na paži a já vzhledla. Zřejmě si uvědomil, že jsem se ztratila v ponurých myšlenkách, a tím letmým dotykem mě vrátil do přítomnosti. Přinutila jsem se

k úsměvu, protože jsem věděla, že je to nutné, i když mi to připadalo falešné.

V Lincolnově bytě jsem se soustředila jen na vlastní bolest, svou úzkost, nekonečný vír, který mě vtahoval hlouběji a hlouběji. S Eliho telefonátem jsem si uvědomila, že bolest a strach necítím jen já – a že on potřebuje někoho, kdo mu to pomůže snášet. Nebylo to však jednosměrné. I mně se ulevilo, když jsem věděla, že se svými starostmi nejsem sama.

Bratr dovařil čaj a já jsem přemýšlela, jestli je to ta britská polovina našich genů, která chce v krizovém případě nejdříve ze všeho postavit vodu na sporák. Pak mu někdo zavolal na mobil a já ztuhla, ale on hned zavrtěl hlavou, zvedl telefon se slovy „Ahoj tati“ a vyšel z místnosti do rozlehlé haly.

Podívala jsem se na Eliho. „Doufám, že tu máš něco, co bych mohla použít na obranu proti tvé mámě, jestli se tu objeví,“ zažertovala jsem ve snaze trochu odlehčit náladu.

„Jasně, žádný problém,“ odpověděl Eli stejným tónem. „Mám pod polštářem schovanou pětačtyřicítku a ve skříni loveckou pušku.“

Zasmála jsem se a rychle zase zvažněla. „Opravdu je tu máš?“

„Ne. Máma zbraně nesnáší. Nic takového v bytě nechce.“ Krátké trapné ticho, pak se na mě Eli podíval a já v jeho očích zahlédla slzy. „Jess přece neumře, že ne?“

Když se tiše rozplakal, objala jsem ho a stiskla rty, abych se sama nerozbrečela. Jak jsem mohla být tak zatraceně pitomá, abych se pouštěla do takového tématu, tohle přece nebyl způsob, jak odlehčit náladu. Po více než dvou letech studia psychologie jsem to opravdu měla vědět lépe.

„Nevím,“ odpověděla jsem naprosto upřímně, „ale musíme pevně věřit, že přežije, ano? Jestli mu můžeme v něčem pomoci, tak v tomhle.“

Eli se ode mě odtrhl a znovu přikývl tím statečným způsobem, který se mého srdce dotkl ještě víc než jeho slzy. Raději

jsem si ani nepředstavovala, jakou každý den svádí bitvu a jak moc je pro něj Jess důležitý.

Zvedl svůj mobil, nejspíš z rozpaků než v naději, že dostane nějaké nové zprávy. Trochu vykulil oči, ale vzápětí zase otupěl.

„Máma je pořád v nemocnici. Prý teď nemůže odejít.“

To bylo na jednu stranu pochopitelné, ale na druhou ne. Trish přece musela vědět, čemu tím svého mladšího syna vystavuje.

„Řekla, že můžeš přijít?“

Zavrtěl hlavou.

„Chceš se jí zeptat?“

Opět to odmítl a odložil telefon. „Ona by to nechtěla. Ona... neumí dobře řešit krizové situace. S Adamem to bylo stejné.“ Eli sepjal prsty. „Před pohřbem celou dobu jen organizovala věci a šikanovala dodavatele, ani na vteřinu se nezastavila. Jako by snad měla zemřít, kdyby si na okamžik odpočinula a připustila si, co cítí.“

„Asi to tak bylo,“ odpověděla jsem prostě. Rozhodně jsem nechtěla obhajovat Trishino chování, protože i když člověk cítí smutek a bolest, neměl by hledět jen na sebe. Sama jsem ale věděla, jak jsem se cítila po Valeriině smrti, a že když se vám něco takového stane, snadno můžete ztratit ze zřetele všechno ostatní.

Hodiny ubíhaly, blížilo se odpoledne a Lincoln nakonec zmizel pro něco k jídlu, jehož se já ani Eli určitě ani nedotkneme. Jessův bratr mi ukázal svůj pokoj, který byl mnohem útulnější než zbytek bytu. Museli jsme přece něco dělat, jestliže jsme nechtěli jen poslouchat tikot hodin.

„Je to tu vážně hezké,“ pochválila jsem, když jsem uviděla pohodlné křeslo a barevný koberec na podlaze.

„Tyhle věci koupil Jess.“ Eli se trochu smutně usmál. „Říkal, že nemůžu žít v ledniče.“

Opětovala jsem úsměv. „V tom měl podle mě pravdu.“

„Často má pravdu. Někdy je to trochu otravné.“ Zdálo se, že si okamžitě uvědomil, co řekl, a plácl si rukou přes ústa, jako by Jesse hluboce urazil. I tohle jsem z doby po Valerieině smrti dobře znala.

„To je v pořádku, nemusíš si nic vyčítat,“ ujistila jsem ho rychle. „Jsem si jistá, že by byl v pohodě, kdyby tě slyšel.“

Eli přikývl, ale nevypadal moc přesvědčeně. Za chvíli ho zřejmě něco napadlo. „Hele, můžu se tě na něco zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Jste teď s Jessem spolu? Máma tě přece donutila, aby ses s ním rozešla.“

Na okamžik mě přemohla bolest, když jsem si vzpomněla, jak měla včerejší noc skončit. Proto jsem si až se zpožděním uvědomila, co jeho slova ještě naznačují.

„Ty o tom víš?“ Dost mě to vyvedlo z míry.

„Jess mi to neřekl,“ ujistil mě Eli spěšně. „Uhodl jsem to. Nebylo to těžké, když jsem předtím viděl, jak je smutný, protože už nejste spolu – a jak jsi smutná i ty. Něco mi na vás poslední dobou nesedělo.“

Opravdu byl dobrý pozorovatel.

„Je mi líto, že sis to musel nechat pro sebe.“ Bylo naprosto jasné, že se tak zachoval. Trish by zcela určitě nemlčela, kdyby to, že jsem porušila naši dohodu, zjistila dřív.

„Na tom nezáleží.“ Přinutil se zvednout koutky úst. „Není to jediné tajemství, které skrývám. Takže mi to opravdu nebylo zatěžko.“

Chtěla jsem mu odpovědět na otázku, jak to teď s Jessem a se mnou je, ale nedokázala jsem najít slova, z nichž by se mi okamžitě neudělal obrovský knedlík v krku. Než jsem ze sebe stihla něco vypravit, najednou stál ve dveřích Lincoln.

„Poslouchejte,“ vyzval nás způsobem, který mě i Eliho okamžitě uvedl do pohotovosti. V bratrových očích se však objevil úsměv a já zatajila dech. „Právě mi volal Ben s novinkami. Jessovy životní funkce jsou stabilizované, vlastně mnohem

lepší, než kdokoli čekal. Jeho lékaři jsou přesvědčeni, že to zvládne.“

Chvilí jsem na něj jen zírala, jako by byl nějakým zjevením, snovým preludem, protože přesně tohle jsem tak moc chtěla slyšet. Vzápětí jsem si ale uvědomila, že tam Lincoln opravdu stojí a skutečně to řekl. Že strach, úzkostlivá bázeň o Jessův život jsou pryč.

Vyhrkla jsem něco, co bylo zároveň kletbou i modlitbou, a tělo mi zaplavila nekonečná úleva. Objala jsem Eliho, pak Lincolna, poté znovu Eliho a nakonec jsem si musela sednout na židli, protože se mi podlomila kolena. Po tvářích mi stékaly slzy úlevy a vykoupení a třikrát jsem se Lincolna zepřetala, co přesně Ben říkal, zatímco mi konečně do mozku proniklo, že Jess přežije.

Bude žít. Se mnou. Rozhodla jsem se tak už včera večer a útok na něj mě v tom rozhodnutí jen utvrdil. Budeme spolu. S našimi rodinami to nebude snadné, ale zvládneme to. A já jsem se nemohla dočkat, až ho někde na ulici políbím a nebudu se bát, že nás někdo uvidí.

„Co teď bude dál?“ zeptala jsem se za chvíli. Ještě stále tu byla Trishina ochranka a já jsem vycházela z toho, že mě k němu nepustí. To pomyšlení trochu utlumilo mou euforii, i když jsem věděla, že na tom, jestli ho budu moct navštívit, zase tolik nezáleží – hlavně aby se uzdravil.

„Nejspíš to bude trvat ještě pár dní, než se probere.“

Lincoln si prohrábl vlasy a také se mu neuvěřitelně ulevilo. „Jeho organismus se musí nejdřív trochu zotavit, říkal Ben, a samozřejmě vyžaduje neustálý dohled.“

Přikývla jsem. Ráda bych sice Jesse navštívila, ale i kdyby mi v tom Trish zabránila, už určitě nedokáže zamezit tomu, abychom byli s Jessem spolu.

Elimu zazvonil telefon a on ho vytáhl, aby hovor přijal. Z tváře jsem mu vyčetla, že na druhém konci je jeho máma, ale ani slovem se nezmínil o tom, že se právě dověděl dobré

zprávy od Lincolna. Místo toho odpověděl velmi úsečně a věcně, opět zavěsil a utřel si tváře.

„Prý už můžu jet do nemocnice, takže dám vědět svému řidiči, aby mě vyzvedl. Jedeš se mnou, Heleno?“ S neskrývanou nadějí se na mě podíval.

„To asi není dobrý nápad.“ Nesvěřila jsem se mu s tím, jak mi jeho máma včera večer vynadala, a i když bych dala cokoli za to, abych Jesse viděla, věděla jsem, že Eli teď rozhodně nepotřebuje celou situaci ještě víc vyhrotit. „Ale můžeme tě tam zavézt, jestli chceš. To bys pak nemusel čekat na řidiče.“ Pokud jsem si dobře pamatovala, cestování s řidičem po únosu nebylo pro Eliho stále snadné a takhle se mu mohl vyhnout.

„Ne, to by vás jenom obtěžovalo.“ Zavrtěl hlavou.

„Vůbec ne,“ ozval se Lincoln vedle mě. „Jsme tady mým autem a já už dneska nemám žádné další plány, takže si tuhle malou zajiždku klidně můžeme dopřát.“

„Tak fajn... díky.“ Eli se usmál a já věděla, že tím nereaguje jen na nabídku na odvoz. Byla jsem ráda, že jsme sem přijeli a strávili tu den. Bylo to správné, bez ohledu na Trish.

Lincoln nám přinesl kabáty a Eli si ze skříně ve vstupní hale vzal bundu.

„Můžeme?“ zeptala jsem se a pozorně se na něj podívala, abych zjistila, jestli mu ta situace není nepříjemná. Pořád totiž platilo, že i když jsme se dnes sblížili, skoro vůbec jsme se neznali.

Zhluboka se nadechl. „Ano.“

„Tak pojďme.“

Cesta z jižního konce Central Parku na První avenue trvala v odpoledním provozu necelých dvacet minut. Když jsme zastavili před hlavním vchodem do Mount Sinai, měla jsem žaludek jako z olova. Věděla jsem, že v té budově leží Jess, ne víc než sto metrů ode mě, a všechno ve mně ho chtělo vidět. Ujistit se, že je opravdu naživu. Říct mu, že jsem s ním, i když mě neslyší. Teď jsem se ale necítila na to, abych bojovala

s Trish, a věděla jsem, že teď není důležité, co chci já – ale to, co je nejlepší pro Jesse.

Záleželo jedině na tom, aby se probudil, a pokud se tak stane, jeho matka nás už nedokáže odloučit. Co znamenalo pár dní čekání ve srovnání s mnoha dny, které budou následovat? Nic.

„Opravdu nechceš jít se mnou dovnitř?“ Eli se jen tak nevzdával.

„Ne, teď bychom neměli vyvolávat hádku nebo spor.“

„Dobře.“ Přikývl. „Já ti ale hned napíšu, jakmile mě k němu pustí. A až se máma uklidní a vzbudí, jo?“

„V tom ti nikdo nedokáže zabránit.“

Znovu nám poděkoval, vystoupil a zamířil ke vchodu. Když zmizel za skleněnými dveřmi, oba jsme s Lincolnem jako na povel zhluboka vydechli.

„Jak moc ti vadí, že s ním nemůžeš jít?“ zajímal se bratr.

„Vadí mi to hodně, ale ne tolik jako to, že nevím, jestli ten útok opravdu přežije, takže to nějak zvládnou.“ Přejela jsem prstem po klice dveří a byla v pokušení za ni zatáhnout. Vzápětí jsem ruku odtáhla. „Tak pojedeme. Teď už opravdu musím něco sníst.“

Lincoln zapnul blinkr a zařadil se do hustého provozu. Mlčeli jsme, dokud jsme nebyli skoro u jeho bytu, ale bylo to spíš vyčerpávající než trapné ticho.

„Díky, že jsi dneska přišel,“ prolomila jsem to mlčení nakonec. „Ani nevíš, co to pro mě znamená.“

„Jsem tvůj starší bratr, to je přece samozřejmost, no ne?“ Mluvil klidným, sametovým hlasem a já se usmála, protože jsme oba věděli, že mi rád pomáhá, ale ne proto, že se to od něj očekává.

„Co vlastně táta říkal?“ zeptala jsem se za chvíli.

„Chtěl vědět, jestli se vrátíš. Rodiče si dělají starosti.“

Zamračila jsem se. „Myslí si snad stejně jako Trish, že útok na Jesse má něco společného s námi?“

„Ne, myslí, že jsi včera udělala chybu, které teď lituješ. Mám ti vyřídit, že se na tebe nezlobí, když jsi jednoduše práskla do bot.“

„No páni, skvělý. Já jim zase vzkazuju, že si to svoje povýšenecké chování můžou strčit někam.“

Tiše se zasmál. „V podstatě jsem předvídal, že něco takového řekneš, i když ne těmhle slovy. Ale stejně jsem ti nechtěl zatajit, že máš u nich pořád otevřené dveře.“

Kdyby to mysleli upřímně, řekli by to jinak. Takhle to byla jen narážka na to, abych je poslechla a přestala se chovat vzpurně. A v takovém případě se tedy načekají. Už jsem se rozhodla. To nebyl projev náladovosti ani vzdoru, ale logický důsledek všeho, co se v posledních měsících stalo. Ráda zůstanu jejich dcerou, jestli mě i přesto nechají být Helenou. Tak to ale momentálně nevypadalo, a proto se k nim nevrátím. Zároveň se ale nemůžu hned postavit na vlastní nohy, to potřebuje svůj čas. A do té doby se neobejdu bez podpory někoho jiného z rodiny.

Podívala jsem se na bratra. „Linci? Myslíš, že bych zatím mohla zůstat u vás?“

Pustil jednou rukou volant a položil mi ji na rameno. „Samozřejmě. Jak dlouho budeš chtít, sestřičko.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Westwell - Chladný žár lásky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.